

אנגרט ודיטר פוקסהובר

לילי הולכת לגן ילדים.
התיק שלה כבד כי בפנים מונחת עוגה.
היא שייכת רק לה.
לילי חייבת לראות האם העוגה עדיין שם.
היא פותחת את התיק, ומסירה את הניר.
הנה העוגה.
עגולה, עם צימוקים בפנים ועם זיגוג סוכר בחוץ.
עוגה של לילי, רק שלה!

בא דוב.
"מממ.. איזו עוגה קטנה יפה. ואני רעב כמו דוב!"
"זו עוגה שלי" אומרת לילי "רק שלי."
"ואת רעבה כמו דוב?" מתעניין הדוב.
"עכשיו עוד לא" אומרת לילי "אבל אחר כך,
בהפסקה בגן. אז בוודאי."
"אבל אני עכשיו כבר רעב כמו דוב" אומר הדוב.
"טוב" נאנחת לילי ושוברת את העוגה לחצאים.
אחד מקבל הדוב, את השני היא עוטפת שוב,
להפסקה.

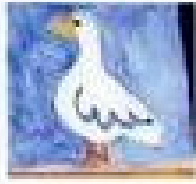
הדוב מתחיל לאכול מחתיכת העוגה שלו, אך אז בא
עכבר נודד.
"הי, זו הרי משהו טעים ביותר. אולי תכבד אותי בפירור
קטן?"
הדוב מביט עליו בחומרה "לך ותמצא לך משהו בעצמך.
קיבלתי את העוגה במתנה. רק בשבילי!"
"וי! הקטנים שלי רעבים כל כך. אנחנו כאן במעבר ואף
אחד לא מוכן לעזור. אנא – באופן יוצא מהכלל!"
"טוב" נוהם הדוב ושובר את העוגה שלו לחצי. חלק
אחד לעצמו, שני לעכבר.
"תודה. באמת תודה" והעכבר בורח.

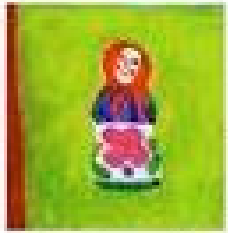
אחרי הגדר עומד גמד הגינה עם המריצה שלו ומשתעמם.
"הייתי רוצה פעם לקבל דבר מה טעים כמו זה שלך.
אף אחד לא נותן לי דבר."
"הרי עם בטן שמנה כזו אינך יכול להיות רעב" אומר
העכבר הנווד.
"מה אתה מבין" מילל גמד הגינה ומושך את הבטן שלו
פנימה "אני ממש מתעלף מרעב. והעוגה שלך נראית יפה!"
"ממ.." אומר העכבר "עם צימוקים וזיגוג סוכר.
אבל היא רק שלי."
גמד הגינה נאנח ארוכות ועמוקות. והעכבר מרחם עליו,
שובר את העוגה שלו לשניים ושם חצי אחד למריצה. והוא
הולך מהר משם.

הגיעה אווזה "000.. מה פתאום עוגה לגמד הגינה.
הוא רק עומד ולא עושה דבר ואנו סובלים מקמצנותו
של בעל הבית. והעוגה מריחה..."
"אכן" אומר הגמד בהנאה ומריח את העוגה.
"והיא שלי. רק שלי."
"ואולי תוכל לתת לי חתיכה? רק חתיכה קטנה
לאווזה רעבה?"
"טוב" מרחם עליה הגמד, שובר את העוגה לשניים,
עוטף חתיכה בעלה, קושר גבעול דשא ומושיט אותה
לאווזה בקידה עמוקה

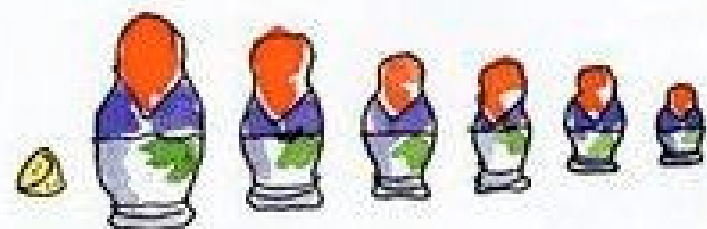

בבושקה עומדת בדרך. עגולה, צבעונית ורעבה.
"אולי את מחזיקה במקור דבר אוכל כלשהו? ואולי
תוכלי לתת לי קצת מזה?" לוחשת בבושקה.
האווזה מהרהרת "בעצם חתיכת העוגה הזו שייכת רק
לי" היא אומרת "אבל את קטנה ולא תוכלי לאכול
ממנה הרבה.."
"לא, בוודאי שלא!" אומרת בבושקה, נפתחת באמצע
ובפנים יושבת בבושקה אחרת, קטנה יותר שלוחשת
"גם אני לא" וגם היא נפתחת ובפנים שלישית
שמצפצפת "גם אני לא", ורביעית וחמישית וכל אחת
אומרת "גם אני לא."
מה יכולה האווזה לעשות? חילקה את העוגה שלה
לשתיים, שמרה חתיכה לעצמה וברחה מהר.

בא כלב.
"זה מריח יפה" הוא מרחרח "הייתי מבקש
תרומה קטנה לנווד עני."
"בשום אופן לא" עונה בבושקה "אנו שש והעוגה
שייכת לנו, ולנו בלבד."
"אבל איפה ששש נהנות, יכול לשבוע גם שביעי"
משכנע הכלב והבבושקות מאמינות לו.
גם הכלב מקבל את חלקו.

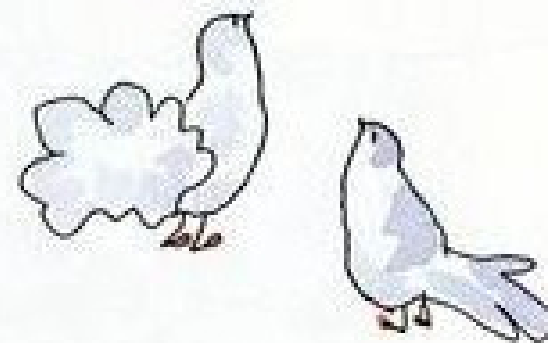

ברחוב יושב אדם מסכן ומנגן. אף אחד לא מקשיב
למוסיקה שלו. אף אחד לא זורק מטבע לכובע
שלפניו. הבטן הרעבה רוטנת כבר מזמן, אך איך
ישיג אוכל ללא כסף?
הכלב בא אליו "ראה מה קיבלתי! היום יש לנו עוגה
עם צימוקים וזיגוג סוכר."
"זה נהדר" שמח האיש "בלעדיך הייתי כבר מת
מרעב."

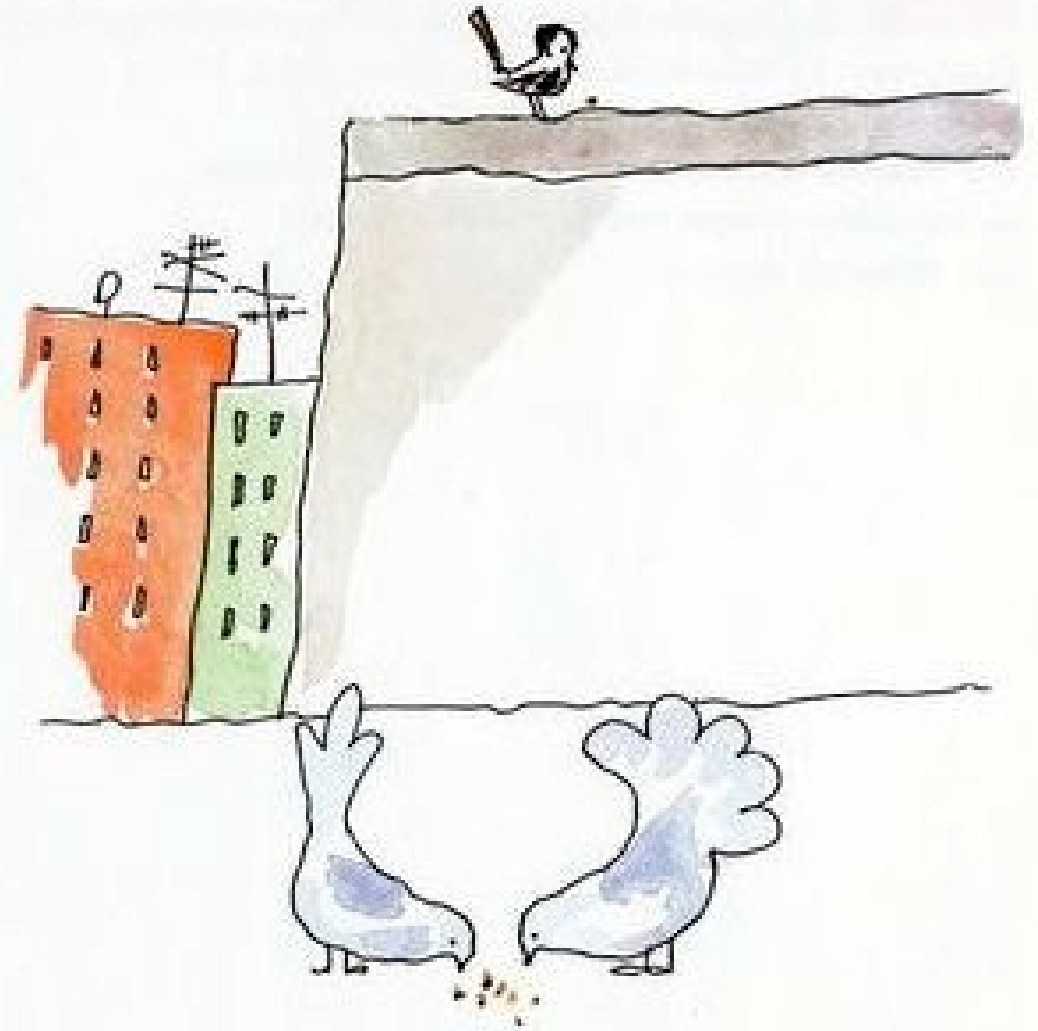

שני יונים מתקרבות. "ררר.. ררר" הן הגות
"רררעב... רררעב".
"ששש.. ששש.." מגרש אותן האיש ומנפף
בידיים "לכו מכאן! זו עוגה שלנו."
גם הכלב נובח.
היונים מבוהלות נסוגות צעדים אחדים. אבל
האיש זורק להן בכל זאת כמה פירורים.

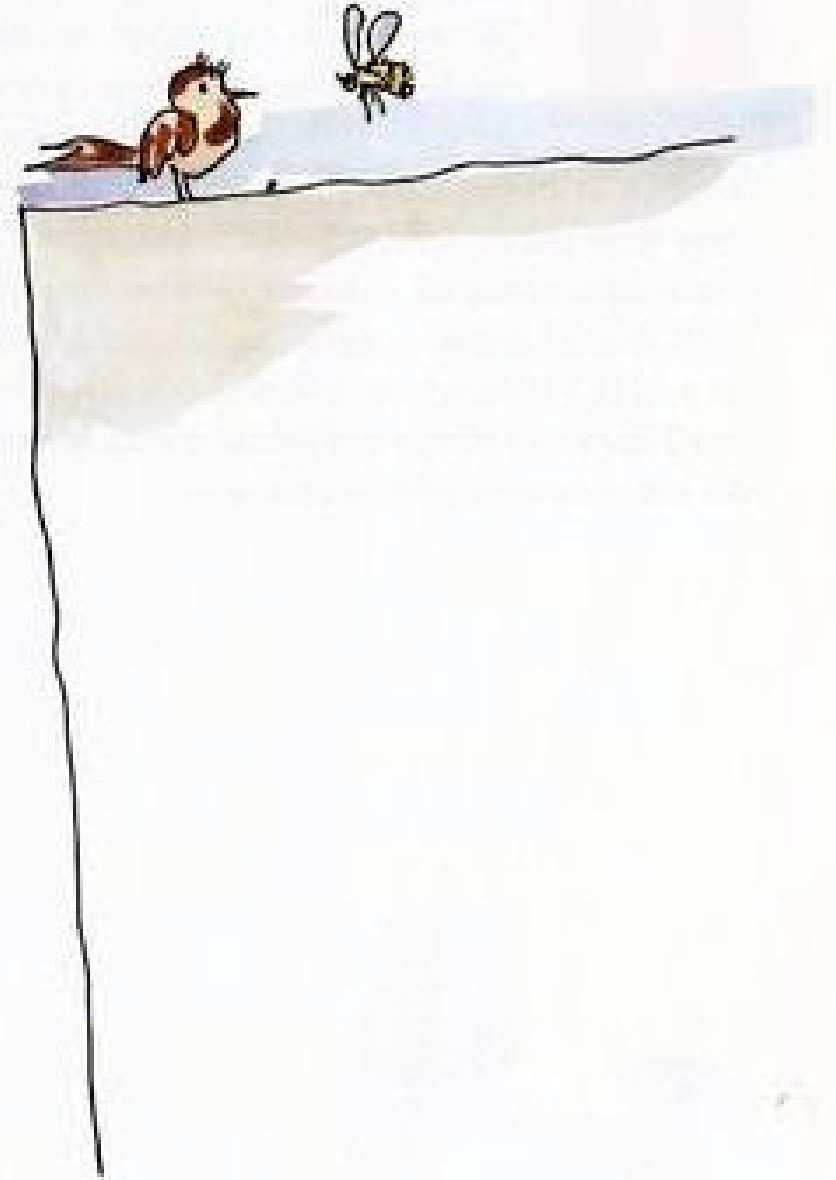

היונים מתנפלות על הפירורים. אך גם
דרור קטן מצטרף.
"ררר.. ררר.." הגות היונים אך הדרור
תופס פירור, מתיישב על חומה ונהנה
מהשלל.

הגיע דבור שמן אל הדרור. "אולי העוגה תספיק
לשניים?"
הדרור מתלבט "בעצם קיבלתי אותה במתנה לפני
כמה רגעים. היא מספיקה כדי לסתום חור בשין.
היא שלי, אבל חתיכה קטנה של הפירור הזה תוכל
לקבל."
הדבור לוקח חתיכה קטנה של העוגה, אך היא
עדיין כבדה בשבילו והוא מניח אותה אל הארץ.

באה נמלה. "נראה שזה יותר מדי בשבילך. אשמח לעזור, להקל עליך ולקחת חלק. זה נראה טעים ביותר."

"אכן טעים" מזמזם הדבור "ושייך לי, לי בלבד!" אבל הוא נותן לנמלה חתיכת עוגה קטנה. הנמלה רק בקושי יכולה להרים אותה, אך היא לא רוצה לאכול לבדה. היא סוחבת את הפירור עד לקן הנמלים.

לילי הולכת לגן ילדים. היא לא ממהרת. כאן היא
מלטפת כלב מוכר ושם מביטה לחלון הראווה
בחנות.
היא רוכנת מעל קן הנמלים ומסתכלת איך הן
מסתובבות סביב התל שלהן.
"כל כך הרבה נמלים" חושבת לילי "הייתי רוצה
לדעת מה הן אוכלות בהפסקה שלהן.
לי יש עוגה. רק בשבילי."

